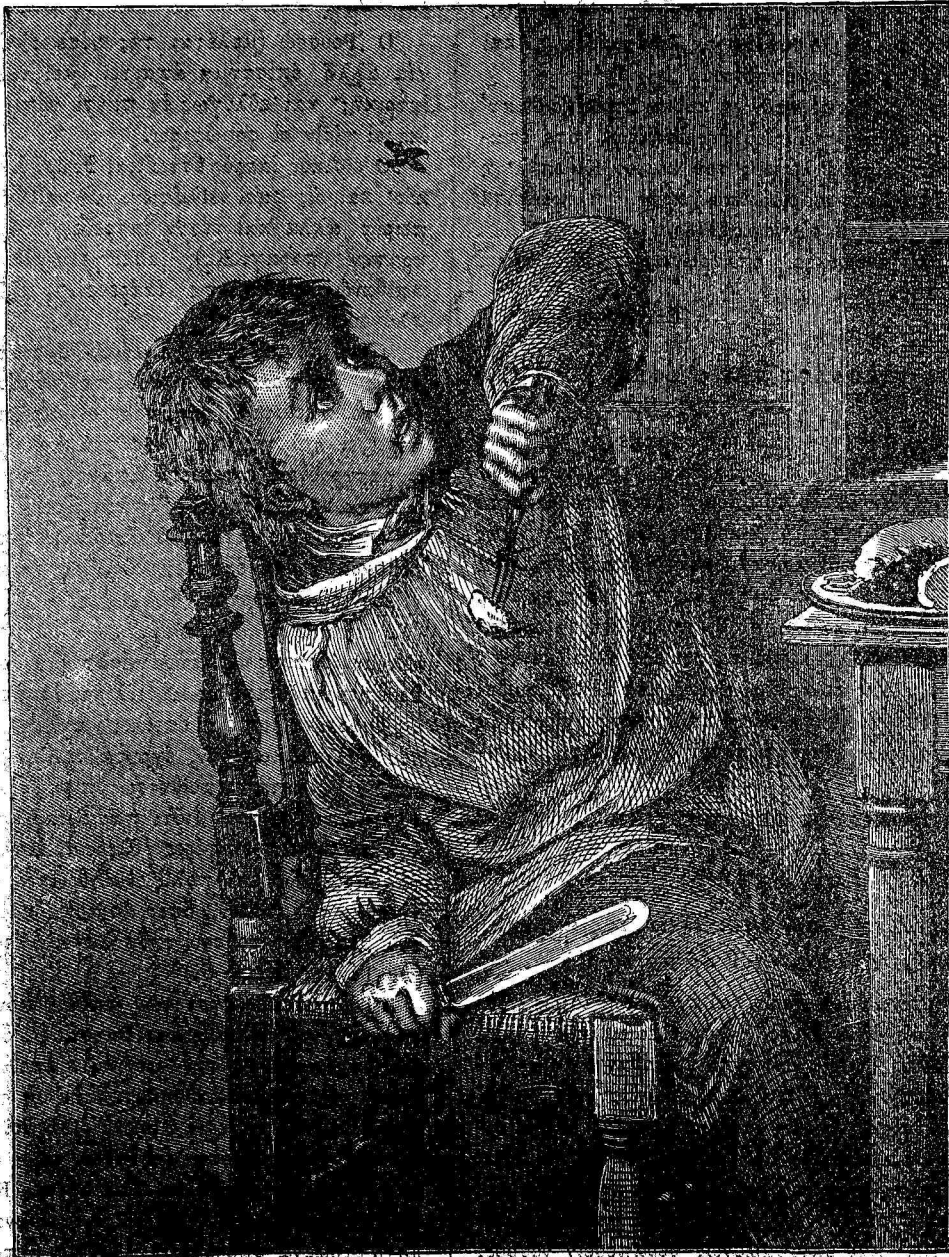

Μετά τινος μῆνας ὁ κύριος Κάμπελ ἵστατο ομιλῶν μετὰ τοῦ Ἐδουάρδου ἐν τῷ ἐργαστασίῳ. Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ομιλίαν του, καὶ ἐμελλε νὰ ἀφήσῃ τὸν νεανίαν, ὁρμώμενος ὑπὸ τινος στοχασμοῦ, ἐπελθόντος ἐκείνου τὴν στιγμήν, ἠρώτησε·

«Τίνα ἡλικίαν ἔχεις Ἐδουάρδε;»

Ἐδουάρδου, καὶ σφίγγων αὐτὴν δυνατὰ. «Ἐάν ἐξακολουθῆς νὰ διάγῃς ὅπως καὶ εἰς τὴν παιδικὴν σου ἡλικίαν, πρόοδος καὶ τιμὴ καίται ἐνώπιόν σου. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἦλθες εἰς τὸ ἐργαστάσιόν μου ὡς παιδίον, οὐδέποτε οὐδεμίαν αἰτίαν παραπόνου ἔσχον κατὰ σοῦ.»

Ὁ Νικόλαος καὶ ὁ σφῆξ. (Ἰδ.: σελ 126).

«Εἰμαι εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους σήμερον,» ἀπεκρίθη.

«Ἄ! λοιπὸν εἶσαι τὴν ἐν ἡλικίαν;»

«Μάλιστα, κύριε.»

Συγχαίρω σοι διότι ἔρπαιε; εἰς τὴν ἐνηλικιότητά σου, εἶπεν ὁ κύριος Κάμπελ, λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ

«Προσπάθησα πάντοτε νὰ ἐκπληρῶ τὸ καθήκον μου,» εἶπεν ὁ νεανίας μετριοφρόνως.

«Καὶ τὸ κατόρθωσας. Ἀλλὰ ποῖα εἶναι τὰ σχέδιά σου, ὡς πρὸς τὸ μέλλον;» εἶπεν ὁ κύριος Κάμπελ.

«Δὲν ἔχω σχέδια, κύριε.»